

BLAHOŠLAVENÍ, KDO UMÍRAJÍ V PÁNU (ZJ 14, 13)

Opět po roce budeme prožívat čas památky Všech věrných zemřelých. Určitě bude vhodné si při této příležitosti připomenout některé pravdy o posledních věcech člověka. Církevní pohřeb nemá být jen pouhým obřadem, ale liturgií, která je slavena ve znamení naděje, že spolu s Kristem i my všichni jednou z mrtvých vstaneme.

Smrt, jež vstoupila do světa spolu s prvním hříchem, již nemá nad námi moc. Byla poražena v podivuhodném zápase, v němž sám Bůh se jí dobrovolně vydal, aby nás vykoupil. Zemřel, ale třetího dne vstal z mrtvých, svou smrtí smrt přemohl a učinil z ní přechod do věčného života. To jsou nejdůležitější pravdy víry, z nichž vychází obřad církevního pohřbu, taková je naděje, již hlásá.

Kristus, naše vzkříšení

Pevnou skálou, na níž je vystavěna víra i celý život církve, je velikonoční tajemství: Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste. Církev káže Krista ukřižovaného, který svou poslušností až k smrti vykoupil lidstvo z područí hříchu. Vyznává, že vstal z mrtvých, jednou provždy smrt přemohl a člověku zjednal přístup k novému životu. A bez ustání toužebně očekává Kristův druhý příchod, vzkříšení mrtvých a vítězství Božího království.

Význam zmrtvýchvstání výstižně vyjádřil apoštol Pavel v jednom ze svých listů: Nevstal-li Kristus, marné je naše kázání, marná je vaše víra. (1Kor 15, 14) Stejně závažná jako sama událost zmrtvýchvstání je však také víra v něj. Můžeme tedy dodat, že není-li celý náš život prostoupen vírou ve zmrtvýchvstání,

marné je naše kázání, marná je naše víra.

Moc zmrtvýchvstání nepůsobí samočinně, vyžaduje naši svobodnou odpověď, naši spolupráci. Je-li pro nás pouze "sváteční vírou", jen příjemně znějícími slovy, jejichž smysl nám nedochází a jež nás k ničemu nezavazují, nemůže se nám stát životodárným pramenem naděje. Vezmeme-li však skutečnost zmrtvýchvstání vážně, promění každý okamžik našeho života, včetně umírání a smrti.

Utrpení a zlo, zraňující nás v pozemském životě, ztratí ve světle zmrtvýchvstání svůj ostrý hrot. Stanou se nástrojem naší spásy. Smrt nás nebude děsit svojí nesmyslností a nezvratností, uvidíme ji jako zisk (Flp 1, 21) a naplnění našeho života.

Kristus přijal naše tělo poznamenané hříchem, sdílel náš osud, včetně utrpení a smrti. Svojí poslušností proměnil prokletí smrti v požehnání. Neumíráme sami, on je s námi i ve smrti; nejsme ušetřeni bolesti a smrtelných úzkostí, ale můžeme je proměnit v úkon poslušnosti a lásky k Otci. Smrt přerušuje náš pozemský život, ale zároveň jím vcházíme do Života.

Velikonoční víra není vyhrazena jen pro radostné události našeho života, jakými jsou křest či eucharistie, církev ji s důvěrou hlásá i při pohřbu svých věřících.

Účel pohřbu

Církevní pohřeb neuděluje zemřelému svátost ani svátostinu, neboť zemřelý se skrze svoji smrt již dostal za hranici svátostného života. Přesto je pohřeb liturgickým obřadem. Církev jím doprovází své zemřelé, aby je odevzdala do rukou Otce, přimlouvá se za ně a prokazuje úctu jejich tělům. Pohřeb nám připomíná, že všechno na světě pomíjí, že sami jsme smrtelní a můžeme kdykoliv vydávat počet ze svého života. Věřícím dodává útěchu, jež pramení z naděje ve věčný život, a upevňuje víru ve spojení všech křesťanů se zmrtvýchvstalým Kristem. Pohřeb je vyznáním velikonoční víry, víry ve vzkříšení mrtvých a život věčný, předpokládá také víru v očištec a společenství svatých.

Kdo může mít církevní pohřeb

Nárok na církevní pohřeb má každý křesťan; stejně tak všichni katechumeni, tedy ti, kteří se připravují na přijetí křtu. Na základě svolení místního ordináře je možné církevně pohřbit také nepokřtěné děti, pokud jejich rodiče měli v úmyslu dát je pokřtít. Církevní pohřeb se povoluje také křesťanům-nekatolíkům, není-li dosažitelný jejich vlastní duchovní a není-li známo, že by si takový pohřeb nepřáli.

Kdo může pohřbívat

Pohřební obřady, zvláště jsou-li spojeny s pohřební mší, vede kněz; obřady beze mše může konat i jáhen. V případě nutnosti může biskupská konference se souhlasem Apoštolského Stolce pověřit tímto posláním také laika.

Způsob pohřbu

Církev doporučuje pohřbívání těl zemřelých do země. Je to starobylý křesťanský zvyk, kteří první křesťané převzali od Izraelitů. Vyjadřuje křesťanskou víru ve vzkříšení a je také projevem úcty, která přísluší lidskému tělu jako chrámu Ducha svatého. Symbolizuje společenství svatých: ti, kdo zesnuli v Kristu, tvoří s námi nerozlučitelné společenství lásky; učí nás počítat s přimlouvami svatých a připomíná nám závazek modlit se za duše, které ještě procházejí očišťováním.

Dnešní církevní právo povoluje také pohřeb žehem, nebyl-li zvolen z důvodů odporujících křesťanské nauce; nepřipustným motivem je především odmítání víry v posmrtný život či ve vzkříšení.

Pohřební obřady

Pohřeb věřících se zpravidla koná v příslušném farním kostele, pohřeb diecézního biskupa v jeho vlastní katedrále.

Pro obřad pohřbu je vyhrazena fialová nebo černá liturgická barva, vyjadřujeme jí smutek nad odchodem našich blízkých (pouze však přirozený smutek, který není v protikladu s naší nadpřirozenou nadějí) a zároveň kajícínost, s níž prosíme Boha o smilování a odpuštění hříchů.

Při pohřbu dětí se oblékají roucha barvy bílé; touto barvou se vyjadřuje skutečnost, že dítě zemřelo ve stavu křestní nevinosti hříchem dosud nepošpiněné a smrtí přešlo přímo do Boží náruče.

Současná liturgie zná tři způsoby pohřebních obřadů. První způsob počítá s obřady na třech místech: v domě zemřelého, v kostele a na hřbitově, a zpravidla i s průvodem z domu do kostela a z kostela na hřbitov. Při zastavení v kostele se slouží pohřební mše. Druhý způsob předpokládá obřady na dvou místech: ve hřbitovní kapli a u hrobu. Třetí způsob má obřady pouze na jednom místě, např. v domě zemřelého. Pohřeb podle druhého a třetího způsobu je beze mše, v těchto případech se doporučuje sloužit pohřební mši před anebo po pohřbu. Před pohřebními obřady je také možné konat vigiliu u zemřelého.

Ve všech třech případech jsou obřady sestaveny podle podobného schématu, skládají se z těchto částí: přivítání společenství, bohoslužba slova, (eucharistická oběť), poslední rozloučení.

Při pohřební mši se zemřelý pokládá tak, jak to odpovídá jeho postavení v liturgickém shromáždění: věřící tváří k oltáři, biskup, kněz nebo jáhen tváří k lidu. Na rakev se pokládá evangeliář, bible nebo kříž, kolem rakev se může rozmístit několik svící, k hlavě zemřelého se staví paškál.

Symbolika pohřebního obřadu

Průvod, v němž je zemřelý nesen do kostela, kde ho přijímá shromáždění věřících, symbolizuje vstup duše zemřelého do nebeského Jeruzaléma, kde ho uvítá zástup svatých a andělů.

Kropení těla svčnou vodou se koná na znamení křtu, jímž byl zesnulý přivtělen ke Kristu zemřelému a vzkříšenému.

Okuřování kadidlem je projevem úcty tělu, jež bylo chrámem Ducha svatého a jež bude znovu vzkříšeno k oslavení.

Velikonoční svíce - paškál hořící u rakev zemřelého je symbolem zmrtvýchvstalého Krista, jenž vstal z mrtvých jako první z nás a provede zemřelého temnotou smrti do království věčného světla.

Hřbitov

První křesťané pochovávali své zemřelé v rodinných hrobkách nebo na veřejných pohřebištích. Brzy začali zakládat křesťanské hřbitovy, umísťovali je buď pod zemí (katakomby), pod širým nebem nebo v chrámech. Hřbitovy pod širým nebem byly nejčastěji zřizovány v blízkosti farních kostelů, aby se zdůraznila jednota živých a zemřelých farníků. Později především z hygienických důvodů se hřbitovy přesunuly na okraje měst a vesnic. Zvyk žehnutí hřbitovů pochází pravděpodobně z 10. století.

Dnes se zemřelí křesťané pohřbívají buď na církevních nebo na světských hřbitovech, není-li světský hřbitov požehnaný, žehnají se v rámci pohřebního obřadu jednotlivé hroby. V kostelích se již nepohřbívá, s výjimkou papežů, kardinálů a diecézních biskupů.

Žehnutím je hřbitov nebo hrob vyňat z profánního užívání, stává se místem zasvěceným Bohu a je svěřen pod zvláštní Boží ochranu.

Kříž umístěný uprostřed hřbitova je znamením naší víry, která hřbitov proměňuje v místo naděje, útěchy a pokoje. Světla na hrobech doprovázejí naše modlitby, v nichž prosíme za spásu zemřelých: Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Věnce a květiny na hrobech připomínají radost a slávu věčného života.

Hřbitov je někdy nazýván také "svatým polem", neboť tělo uložené do hrobu je jako zaseté zrno, v němž klíčí nový život (srv. 1Kor 15, 35-44).

Nezůstávejme, bratři a sestry, v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíme pro ně truchlit tak, jak to dělají ostatní, kdo nic nevědí o naději. Protože věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem Bůh přivede i ty, kdo zesnuli, ve spojení s ním. A pak už budeme s Pánem navždycky. (srv. 1 Sol 4, 13-18)

Převzato z časopisu „Amen“ – autorka: Dagmar Kopecká

O SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ

Ráda bych vám řekla pár zážitků z Celostátního setkání animátorů. V neděli 13. 8. odpoledne jsem jela vlakem do Č. Třebové a odtamtud objednaným busem do Litomyšle. Ani ve snu mě nenapadlo, že se mi o týden později nebude chtít domů.

A program? Kromě „povinných“ položek – přednášky, oMaKy, modlitby, Znamení doby,...tam byli zcela nepovinné položky – snídaně, obědy, večere, sporty a koncerty. Ovšem na ty první tři nepovinné úkony šlo většinou víc mladých než na povinné:-). Moje největší zážitky jsou asi takové.... Byla jsem u toho, když fotograf INu fotil mé kamarádky, takže mám slavné přátele. Taky jsem poprvé hrála bowling a nechci se chlubit, ale vyhrála jsem:-). Našla jsem si pár přátel z Opavy, Jihlavy a Kladna. (Opavačky mě donutily zbystrit vnímání. Člověk by řekl, že když to jsou Češky, tak jim musím rozumět, ale to jejich nářečí je fakt dost náročné.)

Bylo to tam suprový. Skvělí lidičky, dostatek duchovna, sport, sranda i čas na pokec. Organizace výborná, i když hodně pochybuji, jestli organizátoři stihli jít někdy spát. Já sama jsem toho moc nenaspala. Je přece škoda spát, když ten čas můžu využít k mnohem zábavnějším věcem. A jaké bylo motto tohoto setkání???

„Svítilnou mým nohám je tvé slovo, světlem na mě stezce“ (...hmm?)

Magda M.

OKOLO ČERMNÉ

Na začátku října se již několik let vydává skupinka zájemců či nadšenců pro turistiku z naší farnosti pravidelně na jednodenní pochod do hor. Od roku 1997 do roku 2003 jsme vždy v tomto období během jednoho

dne překonali hřeben Krkonoš (Harrachov – Sněžné jámy – Labská bouda – Sněžka – Pomezní boudy). V roce 2004 jsme se vydali do Jeseníků, kde jsme podnikli zajímavý, ale náročný přechod z chaty Skřítek, přes Petrovy kameny a Praděd, dále přes Červenohorské sedlo a chatu Šerák do Ramzové. Vloni se konal pochod z Dolní Moravy na Kralický Sněžník a zpět. Tento rok jsme se se Zdeňkem Macháčkem ml. rozhodli udělat zajímavou túru po vrcholcích, které dobře vidíme z Mariánské Hory (Suchý vrch, Buková hora, Lázek). Délka trasy byla vytyčena okolo 43 km a byla určena pro všechny zájemce, kteří si rádi vyjdou do přírody, tedy nejen pro vyslovené horaly.

V sobotu ráno v 5.30 h. jsme tedy všichni, kteří to stihli (Zdeňk Macháček ml., Hanka Moravcová, sestry Veronika a Helena Severinovy, otec Pavel, manželé Marie a Honza Moravcovi, sourozenci Marta, Anička a Jirka Majvaldovi a Honza Marek, který vysloveně dobíhal vlak) vyrazili z Verměřovic vláčkem přes Jablonné n.Orlicí do Mladkova. Odtud jsme již šlapali po turistických cestách na Suchý vrch. Vycházeli jsme ještě za tmy, na cestu jsme ani moc neviděli, ale nálada byla výborná. Po východu Slunce jsme z jednoho výhledu spatřili nejvyšší vrchol Jeseníků – Praděd. Byl to doslova zážitek, nikdo z nás ho totiž nečekal. Po osmé hodině ranní jsme přišli k rozhledně na Suchém vrchu. Místní restaurace již byla definitivně od začátku října uzavřená, byli jsme tedy odkázáni jen na své zásoby. Okolo půl deváté nás však čekalo na Suchém vrchu

ještě jedno milé překvapení, když se před námi najednou objevila Lada Dušková z Verměřovic. Té se podařilo zaspát odjezd vlaku, ale díky své mamince, která ji odvezla autem do Mladkova, i díky své dobré fyzické kondici nás doslova dostihla právě na Suchém vrchu.

Odtud jsme pokračovali přes Červenovodské sedlo a z něho jsme si vyšlápli na Bukovou horu. Cestou Zdeňk udělal několik snímků, které budou dostupné na našich farních internetových stránkách. Z „Bukovky“ jsme se ubírali okolo Valteřic, přes Rýdrovice do Horních Heřmanic. V Heřmanicích jsme byli přesně v poledne. Ve chvílce odpočinku jsme pojídali své svačiny a obdivovali ovečky v jedné usedlosti. Z Heřmanic to bylo již

jen 6 km na nedaleký Lázek. Zde byla sice restaurace ještě otevřená (otevírací doba: 10.00 h. – 17.00 h.), ale místní obsluha nám zjevně dávala najevo, že bude brzy zavírat. Zdeňkovi se podařilo si vyjít ještě na místní rozhlednu a udělat několik fotek. My ostatní jsme si trochu odpočinuli, protože jsme tušili, že závěr naší výpravy bude asi náročný.

Sestup z Lázku do Herbortic byl opravdu nemilosrdným útokem na naše kolena i kotníky a pěkně nás některé prověřil. Dále jsme pokračovali do Sázavského údolí, před jehož začátkem jsme opět několik set metrů sbíhali po prudké stráni dolů. Mezitím začalo poprchávat... Myslím, že jsme již toho někteří měli takzvaně „plné zuby“ a s velkým očekáváním jsme vyhlíželi odbočku na Nepomuky. Z ní jsme

vystoupali do Horní Čermné a odtud na Mariánskou Horu.

Na naší milované „Mariánce“ nebolí na „Vrších“ jsme přijali pohostinství Pecháčků a jejich dobrý čaj. Asi po půlhodinové přestávce jsme naposledy na naší túře vyrazili, abychom okolo 18.15 h. přišli do Dolní Čermné. Snad čtenáře neunavím, když závěrem stručně zhodnotím náš výkon. V rozmezí zhruba dvanácti hodin jsme ušli okolo 46 km. Moje uznání patří úplně všem zúčastněným. Zdeňkovi Macháčkovi, že se choval jako pravý vůdce party a že pořídil mnoho zajímavých fotek. Manželům Moravcovým z Verměřovic patří můj obdiv, že se s námi na cestu nejen vydali, ale také na ní statečně vydrželi. Hanka Moravcová, která již několik let bydlí v Praze a dělá zdravotní sestru na stomatologické chirurgii, mne oslovila svým pohodovým nadhledem na různé životní situace. Naši „mládenci“ Jenda Marek a Jirka Majvald se většinu túry drželi spolu jako věrní kamarádi a občas si také z někoho udělali „dobry den“. Martička Majvaldová, to bylo bez nadsázky na našem výšlapu „sluníčko“, které dokáže každého zahrát svým dobrým slovem a úsměvem. Anička Majvaldová byla většinou v tichosti na špici naší výpravy a dá se říci, že byla naším takovým nenápadným, ale důležitým tahounem. Sestry Severinovy a Lada Dušková, ta sestava opravdu neměla, jak se říká, chybu. Děvčata pobavila nejen sebe, ale také nás. Dobře jsme se s nimi všichni zasmáli. A já, určitě jsem si protáhl tělo, rádně se propotil, přišoural se domů s několika otlaky na nohou, ale především jsem se vrátil spokojený a na duši odpočatý. Bylo to, jak by řekli naši mladí, SUPER!!!

otec Pavel

AHOJ DĚTI!

Když chodíte s rodiči do kostela, všimáte si jistě i měnící se výzdoby podle určitých událostí a období, které v liturgickém roku prožíváme. Dalo by se říci, že stejně tak má svůj nezaměnitelný „život“ i každý hřbitov. V zimě jsou všechny hroby přikryté sněhovými čepicemi. Na jaře, hned jak sluníčko trochu ohřeje zemi, už se na nich objevují drobné kytičky bledulí, petrklíčů a přes léto se tu vystřídají nejrůznější druhy květin různých barev, tvarů a vůní. Je však jedno období, kdy se celý hřbitov oblékne do svátečního oděvu, a tak k nám doslova promlouvá víc než kdy jindy. A vy už asi tušíte, že tohle všechno jsme si povídali proto, že právě v příštím týdnu si hned po svátku Všech svatých připomeneme Vzpomínku na všechny věrné zemřelé, tedy Dušičky. Vzpomínáme na zemřelé, na své blízké, modlíme se za ně a věříme, že jim svou modlitbou můžeme pomoci dostat se do nebe. Tedy do společného domu, kde na nás všechny čeká náš nebeský Otec.

Ozdobený hrob, krásné květiny a věnce, rozsvícené svíčky, to vše symbolizuje naši vzpomínku na zemřelé, naši víru ve věčný život po smrti, která ukončí život pozemský, a také naši velkou naději. Právě ty květy a světlo mají prozářit šero a nevlídné počasí, které většinou tyto podzimní dny provázejí, mají svítit jako maják ve tmě, abychom neztratili správnou cestu. A protože v přírodě už opravdu barev ubývá, vezměte do rukou pastelky a pěkně barevně domalujte obrázek s čísly. Pouze drobné kytičky nejsou označeny jednotlivými čísly, takže je můžete vybarvit podle vlastní fantazie.

A až půjdete s rodiči nebo prarodiči o Dušičkách na hřbitov, nezapomeňte se pomodlit také za všechny děti, které ve světě zemřely hladem, podlehly nemocem nebo zahynuly ve válkách.

(Otazníček)

Legenda:

1. bílá
2. žlutá
3. oranžová
4. červená
5. modrá
6. zelená
7. hnědá
8. šedá
9. černá
10. fialová

Pro starší:

Stojí před námi dva důležité dny. 1. listopad - svátek Všech svatých a 2. listopad - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé. Zkuste si každý sám v tichosti promyslet, jak se vás tyto svátky dotýkají, zda si uvědomujete jejich význam, hloubku a důležitost pro váš duchovní život.

A pak na vás čeká deset různých vět, které v sobě ukrývají deset slov. V každé větě jedno slovo. Tato slova tematicky patří ke zmíněným svátkům. Ještě napovím, že písmeno CH může vystupovat jako dvě části, tedy C a H a tak být použito. Přeji vám úspěšné hledání.

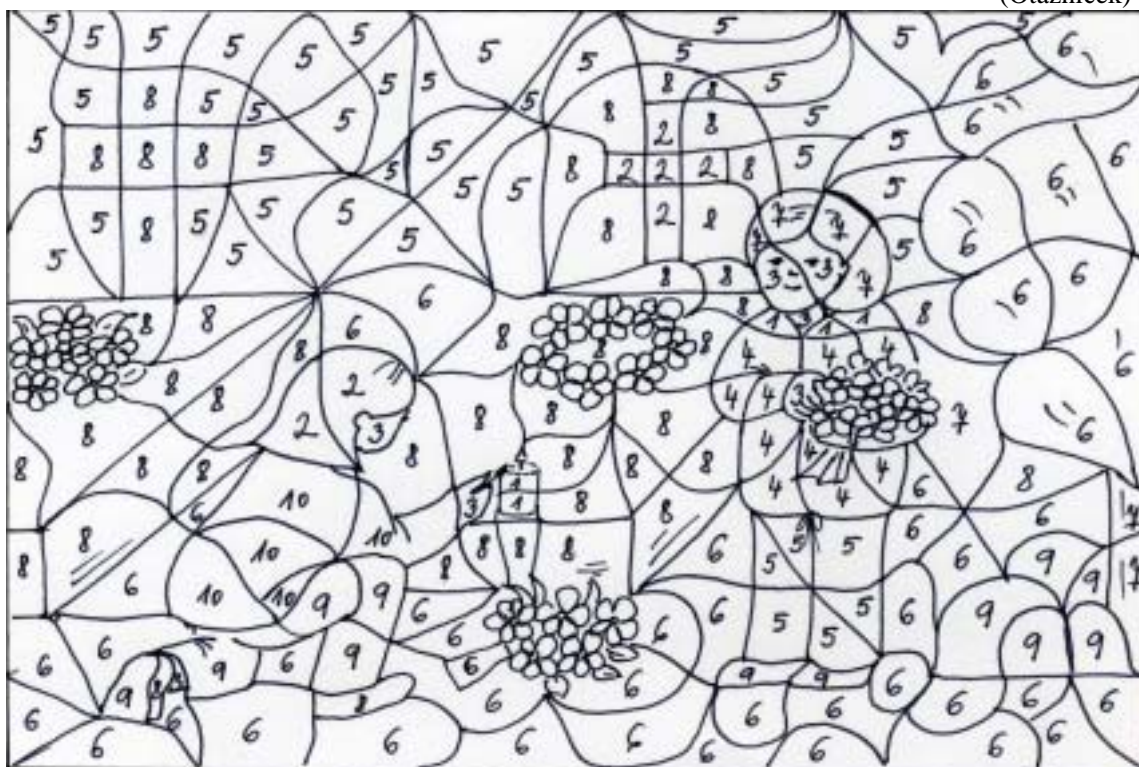
1. Usínal vždy s víčky lehce pootevřenými.
2. V našem závodu šičky již minulý měsíc začaly s šitím obřího stanu.
3. Mnoho pohodlí nám poskytnete bezdrátový telefon.
4. Ve sportovním utkání volejbalových družstev Klášterec nad Ohří chyboval a domů si odvezl porážku.
5. Tento dům byl vystavěn celý z kamene.
6. Probouzel se ze snu líně a nechtělo se mu vůbec vstávat.
7. Děti pily po závodění tak hltavě, až jim od pus tekla limonáda na trička.
8. Díky velmi teplému počasí se na šípkovém keři objevil květ i nyní na podzim.
9. Provozovatel doufal, že na kolotoči s technickou kontrolou by měla být zaručena úplná bezpečnost návštěvníků.
10. V receptu radili ušlehat sníh robotem a vmíchat jako poslední.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

V posledním desátku růžence chybělo 8 kuliček. Podařilo se vám najít je všechny?

Řešení osmisměrky: Růženec nepatří na smetiště, ani do šuplíku.

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ NA MARIÁNSKÉ HOŘE TROCHU JINAK

Na tuto pouť se putuje z širokého okolí. Měl jsem možnost se o této skutečnosti přesvědčit, když jsem se dával do řeči s poutníky, abych s nimi udělal rozhovor do našeho farního zpravodaje. Rád bych se s vámi podělil o slova pana Miroslava Kašpara z Písařova, okres Šumperk. Pan Miroslav je důchodce - něco přes 70 let. Na pouť přijel se svou manželkou, která v průběhu našeho povídání prohlásila, že její muž má dar řeči. To se projevilo tak, že jsem ani neupotřebil většinu předem připravených otázek. Z jeho povídání mě zaujalo mnoho zajímavých přirovnání.

Jak často jezdíte na Mariánskou Horu a co Vás sem přivádí?

Já sem tak běžně nejezdím. Můj cíl je přijet za Pannou Marií. Podle mě se za ní dá jet mnohem dál. Čili jsem tu čistě z náboženských důvodů.

A jak jste se vlastně o Mariánské Hoře dozvěděl? Jste poměrně z daleka.

Dneska je to tak, že ty kostely jsou nějakým způsobem spjatý a v těch kostelech jsou na návěstních deskách informace o poutích a také při návštěvě bohoslužby od kněze a z katolického tisku.

Jsem tu asi po třetí. Ono také záleží na počasí.

Pro Vás je to vlastně pouť v pravém slova smyslu, jedete z daleka.

Hm, co se týká mě, já považuji pouť čistě z náboženského důvodu – uctívání Panny Marie. Že tu jsou lidé, je pěkné, že tu jsou různý podniky, je taky pěkný, chvályhodný, ale já jdu čistě za touhle věcí. Protože věřím, že svým způsobem si Panna Maria ty své lidi asi pravděpodobně ochrání. Nemusí to být pravda. Není to prokázané, ale já tomu věřím. Toto místo je spojeno s Maria Zell v Rakousku a lidé se tu na své pouti zastavovali. Dneska to nikdo dělat nebude. Ale něco na tom je. Když jedu tady odtud, nebo jedu z jiných poutí, které jsou třeba i dosti vzdálené. Třeba z Králík, ze sv. Kopečku. Tak mám takový dobrý vnitřní pocit. Jako když někomu uděláte něco dobrého, tak máte dobrý pocit, tak něco podobného. Myslím si, že to stojí za to, sem jet.

Mladá generace k tomu nemá vůbec žádný vztah. Mladá generace, až na nějaké jednotlivce nebo mizivé procento, nemá k víře žádný vztah. Protože víru nelze nadiktovat, víru nelze nějakým způsobem propagovat. Víra je věc osobní, víra je spíše dar a je potřeba si ji ochraňovat. Pokud nevznikne bližší vztah s Bohem, tak to nelze pochopit a nic to člověku neříká a to se právě stává až po nějaké delší době. Protože ty mladý nemají čas ani trpělivost tu dobu si vyčkat, tak to nemůžou prožít. To není jejich vina, řekl bych. Nelaborují v tom. To máte jako s počítačem, pokud s tím nepracujete, tak vám je to cizí a nic vám to neříká. Pokud s tím pracujete, tak z vás dokonce může být hekr. Chytne vás to takzvaně.

No já bych ještě dodal, že k pouti podle mých představ patří nějaká oběť. Jet na kole, jak tady má žena zmínila. Ne sednout si do auta a jet bez námahy. Člověk má prožít nějakou oběť s tím spojenou. Tím nechci říct, že by měl pchnout kolo nebo něco./smích/ Měli jsme kamarády, bohužel nejsou už mezi živými, se kterými jsme chodili na delší túry. A když jsme byli děti, tak asi od těch šesti let, jsme chodili s mámou několik dní na pouť. Byli jsme tři děti a máma měla na té trase známé, u kterých jsme přenocovali. A to je to, co té dnešní době chybí – oběti.

Mladí lidi jsou velcí chudáci. Já proti nim nemám nic, ale nemůžete po nich chtít, když něco nepoznali. Oni si myslí, že jsou bohatí, ale není to pravda, oni žijí v klamu. Podívejte, vezměte si jakýkoliv vynález lidstva od doby kamenné. Žádná doba, která nastala a ulehčila lidem práci i čas, nepřinesla lidstvu nic. Víte co chci říci? Dneska letíte letadlem, překonáte tisíce kilometrů a výsledek je nic. Vy zas nemáte čas. Rozumíte, ten čas jako by se ztratil. Vy když ušetříte dva tři dny v týdnu nějakou strojovou prací nebo autem, vlakem nebo letadlem, lidi nic neušetří, to je na tom ta záhada. Dá se vypočítat, že lidi ušetří moře času, ale oni zas nemají čas. Čili co je čas? To je relativní pojem, který každému utíká jinak. Když sedíte v base, tak je vám čas hrozně dlouhý, když prožíváte pěkné věci, tak je krátký. Stále jeden a ten samý čas. Ale ten čas si vzít třeba na takovou pouť někomu stojí za to, jinému ne. Mně teda stojí za to.

To je pěkné přirovnání.

Poslyšte, to by jsme spolu mohli mluvit hodně dlouho, ale já to tak jako chápu, protože lidstvo jako takový je tu už hodně dlouho, ale ten pokrok a ty vynálezy, ulehčení života se dá prokázat, že nepřinesli lidu nic. Dřív, když jsem byl ještě kluk, tak se žilo v malých baráčkách. Skoro se dá říci, že nebyly ani podlahy, byla tam jenom udusaná hlína atd.. Nicméně ta soudržnost lidí, ten jejich vnitřek byl daleko lidštější. Chtěl bych to shrnout v tom smyslu, že když něco vyšlechtíte, řekněme odrůdu ovoce, nebo brambor, tak ta vlastnost, po které se jde, se zlepší, ale ostatní ubude. Vždy na úkor něčeho jiného. Dám příklad, vyšlechtíte z lesních jahod domácí, vy získáte velikost, ale chuť je pryč.

Člověk bez víry, i když se mu to vůbec nezdá, je úplně nemohoucí. Myslí, že je pán něčeho, ale ten konec, to zhodnocení a rekapitulace je zlá, to jsem prožil sám. Člověk je malej a bezmocnej. Protože kdyby to tak nebylo a bolet by vás zub – je to váš zub a vaše hlava – tak mu řekněte jednoduše, můj zube, ty mě nebudeš otravovat a přestaneš mě bolet. Když byste byl pán nad sebou, on by přestal bolet, ale on nepřestane. Co to znamená? Když nedokážeme poručit ani svému tělu a sami sobě, tak co je to za moc, za pána tvorstva? Takhle se já na to koukám, možná blbě, nejsem žádný doktor, školy nemám, ale tak to chápu.

Říkal jste, že jste to zažil sám na sobě. Myslel jste tím něco konkrétního?

On každý člověk má nějaký osud. Chtěl bych říct, že žít bez Boha lze. Kupodivu vůbec mu nechybí, ale ta rekapitulace, řekněme na smrtelné posteli, je zlá. Proto si myslím, že je lepší berlička, než vůbec nic. S berličkou dojdete aspoň někam, ale bez ní nedojdete vůbec nikam. A když jste bez víry, tak nemáte vůbec nic. Přitom já jsem žil bez víry hromadu let asi tak 30 a tak to mohu zhodnotit. S vírou a kostelem jsem neměl nic společného. Přestože jsem byl vychován k víře, tak se to v tom zmíněném období nějak vytratilo.

O tu zkušenost je možná Vaše víra dnes daleko silnější.

Poslyšte, já nevím. Já se hodnotím, že bez milosrdenství Božího bych nedošel nikam, já nejsem dobrej křesťan, pozor na to, nejsem dobrej křesťan a nic nedokážu. Jako nedokážu žít podle desatera. Pokouším se o to, ale nejde mi to. To jsou ty problémy. Někdo třeba řekne, je to v pořádku, jde mi to. Mně ne, ale uvažuji o věcech a žádnou nudu nemám.

To je asi důležité nebýt pasivní.

Pasivita to je teda konec. Člověk nikdy nesmí usnout na vavřínech. Je potřeba se snažit, i když to nejde.

Jsem rád, že jsem si s vámi mohl promluvit. Ať se vám daří, protože vy máte před sebou svět.

Těmito slovy se se mnou pan Miroslav rozloučil a odebral se s manželkou na odpolední mši svatou. Oba mi zůstanou ještě dlouho v paměti. Toto povídání bylo velmi příjemné a já jim děkuji za otevřenost.

T. Cooper

AŽ BUDU UMÍRAT

Zakrátko budeme prožívat čas modliteb a vzpomínek na všechny zamřelé. Navštívíme místa, kde žili a kde také odpočívají na hřbitově. Byli nám milí: rodiče, prarodiče, sourozenci a další příbuzní a známí přátelé, kteří již nejsou mezi námi. Budeme zdobit jejich hroby, rozžít svíčky a v tiché modlitbě na ně vzpomínat a vyprošovat jim Boží milosrdenství a odpuštění. Mnozí z nás si jistě uvědomí, co jsme jim zůstali dlužní. UVědomíme si slova, která zůstala nevyřčena a připomínat skutky, které jsme nevykonali. Až budeme na hřbitově vzpomeňme také i na duše, které již nikdo nepamatuje, které také potřebují naše modlitby. Vzpomeňme i těch, kteří konali skutky milosrdenství starým lidem, nemocným, nemohoucím i umírajícím.

V tuto podzimní dobu bývá smutná příroda i počasí. Opadané listy ze stromů, sychravé dny, potemnělá obloha a celková melancholie přírody dávají pocítit konečnost lidského života na tomto světě a v tomto čase. V těchto dnech mnohé z nás zvláště napadá myšlenka, kolik dnů, či roků života nám ještě zbývá? Kdy se ohlásí „sestřička smrt“? Tehdy vše opustíme, i to co jsme měli rádi. Pro nás křesťany však smrt, tato konečnost pozemského života, je vírou proměněna v naději na život věčný s Bohem. Smrt je práh, kterým vcházíme z časného života do života věčného. Náš pozemský život dostane jinou dimenzi, která, jak přislíbil Pán Ježíš, bude krásná, taková, „co ani lidské oko nevidělo, ani lidské ucho neslyšelo, co Bůh připravil těm, kteří jej milují“. Budou však i tací, kteří na Boží tvář hledět nebudou. Jim jsou určena slova Pána Ježíše, že budou tam, „kde bude pláč a skřípění zubů“.

Pro dobu „dušiček“ se velmi hodí krásná modlitba, kterou jsem četl od básníka a kněze Jakuba Demla.

Až budu umírat, o to Tě prosím, Matko Boží,

Ty sama zhasni červenou lampu srdce mého

a těm, kteří mne oplakávají budou,

se zjev podobou květin, které jsem miloval,

poněvadž jsou krásné jako Tvé panny a mlčí.

A vy přátelé moji, netruchlete!

Dopodrobna vás znám

a jenom svou smrtí mohu se odvděčit za vaši lásku,

která neviděla mých slabostí.

Nehleďte dolů!

Svět byl tak bolestný pro vás i pro mne,

že lépe jest přitulit se ke kořenům stromů a trav

a s nadějí novou vítati slunce pažemi větví a stvolů.

Kriste Ježíši, světlo naše věčné,

zapřísahám Tě pro Tvé hořké umučení,

až mi dohořívati bude světlo denní,

převed' mne přes propasti smrti nebezpečné

a Srdce Tvoje jako měsíc v úplňku

a jeho Hostie bílá

osvítí krajinu přechodu mého z tohoto času do věčnosti.

js.

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Ne 5. 11. - 17.00 hod.	Benefiční koncert – UČEDNÍCI Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Čt 23. 11. - 19.00 hod.	Divadlo - ČTYŘI POKOJE DO ZAHRADY (Pierre Barillet a Jean-Pierre Grédy) Komedie o čtyřech dějstvích. Čtyři podoby lásky, čtyři pohledy do světa zamilovaných, okouzlených, podvádějících i podváděných. O lásce laskavé, vášnivé, vražedné, překvapivé a překvapující s detektivní zápletkou. Divadelní představení, ve kterém se nám představí: Jana Brejchová, Jan Kačer, Pavlína Filipovská, Jiří Ptáčník, Jan Révai, nebo Martin Kubačák, Dana Morávková nebo Adéla Kačerová – Kubačáková Sál kina v Jablonném nad Orlicí
Ne 26. 11. – 16.00 hod.	Vernisáž výstavy - KERAMIKA – Alena Moserová ČARODĚJNICE, ADVENTNÍ VĚNCE - Helena Klechová Výstava potrvá do 29. 12. 2006 Kulturní a informační centrum čp. 30 v Jablonném nad Orlicí.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:

V listopadu 2006 oslaví:

94 let	paní Alžběta Formánková	z Dolní Čermné	71 let	pan Emil Kohl	z Jakubovic
87 let	paní Božena Moravcová	z Verměřovic	65 let	pan Václav Špaček	z Dolní Čermné
87 let	pan Rudolf Jansa	z Dolní Čermné	60 let	paní Jaroslava Mannlová	z Petrovic
86 let	paní Božena Formánková	z Dolní Čermné	55 let	pan Stanislav Moravec	z Dolní Čermné
86 let	paní Milada Bachmanová	z Petrovic	55 let	paní Miroslava Rousová	z Verměřovic
85 let	paní Ludmila Nováková	z Petrovic	50 let	paní Jana Moravcová	z Petrovic
82 let	paní Božena Stejskalová	z Verměřovic	50 let	paní Věra Faltusová	z Verměřovic
82 let	paní Marie Hrdinová	z Verměřovic	50 let	paní Věra Mačátová	z Dolní Čermné
77 let	paní Marie Hrdinová	z Dolní Čermné	50 let	pan Martin Červenka	z Jakubovic
75 let	pan Josef Novák	z Petrovic			

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Křesťansky jsme se rozloučili:

v Dolní Čermné	23. 9. 2006	s paní Marií Vackovou	z Dolní Čermné
ve Verměřovicích	29. 9. 2006	s paní Janou Kášovou	z Verměřovic

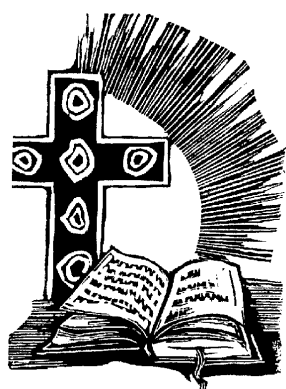
Pozůstalým ještě jednou vyslovuji křesťanskou účast na jejich zármutku. Na zemřelé budu pamatovat v modlitbách.

otec Pavel

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Listopad 2006

1. 11.	St	Všichni svatí	18.00	Prokopovi, Eliášovi 329
5. 11.	Ne	31. neděle v mezidobí	7.30	Režný 403
			10.30	Jansovi ml. 7
12. 11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7.30	Havlíčkovi 341
			10.00	Müllerovi 177
19. 11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7.30	p. Vávrová 264
			10.30	p. Krátký 73
26. 11.	Ne	34. neděle v mezidobí; Kristus Král	7.30	p. Venclová 402
			10.30	Hejlovi 232

Prosinec 2006

3. 12.	Ne	1. neděle adventní	7.30	p. Kunertová 177
			10.30	Vágnnerovi 102
8. 12.	Pá	Panna Maria, počatá bez poskvrny prvotního hříchu	18.00	Nastoupilovi 303
10. 12.	Ne	2. neděle adventní	7.30	Filáčkovi 332
			10.30	Prokopovi, Eliášovi 329
17. 12.	Ne	3. neděle adventní	7.30	Bláhovi 457
			10.30	Pecháčkovi 330
24. 12.	Ne	4. neděle adventní, Štědrý den	7.30	Formánkovi 202
25. 12.	Po	Narození Páně, Boží hod vánoční	10.30	Jurenkovi 160
26. 12.	Út	Sv. Štěpán	7.30	Marešovi 172
			10.30	Formánkovi 83
31. 12.	Ne	Svatá rodina	7.30	Faltusovi 128
			16.00	Menclovi 193

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

30. neděle v mezidobí
29. října 2006
44. týden / 2006

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

30. října - pondělí

Svátek Výročí posvěcení královéhradecké katedrály

18.00 Dolní Čermná – na dobrý úmysl

1. listopadu - středa

Slavnost Všech svatých

6.45 Dolní Čermná – za farníky

16.30 Petrovice – za Karla Sedláčka a rodiče

18.00 Dolní Čermná – za rodinu Tomanovu a Andreášovu

2. listopadu - čtvrtek

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Ve Verměřovicích při samostatné pobožnosti v 16.00 h. a v Dolní Čermné po skončení večerní mše svaté se dnes konají na hřbitovech tzv. Dušičkové pobožnosti. V Petrovicích bude pobožnost na místním hřbitově ve středu 1. 11. po skončení odpolední mše svaté.

Upozorňujeme věřící, že jednotlivé přímluvy za zemřelé budou vyvěšeny na všech kostelech ve venkovních vývěškách. Při pobožnosti se jmenovitě číst nebudou!

6.45 Dolní Čermná – na úmysly Svatého otce Benedikta XVI.

16.30 Verměřovice – za Věru a Břetislava Výprachtických, sourozence a oboje rodiče

18.00 Dolní Čermná – za všechny věrné zemřelé

3. listopadu - pátek

první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšího srdce Ježíšova

19.00 Dolní Čermná – za Miladu Královou a duše v očistci

po mši svaté - výstav Nejsvětější svátosti oltární, litanie a svátostné požehnání

4. listopadu - sobota

první sobota v měsíci, zasvěcená úctě Neposkvrněného srdce Panny Marie

sv. Karla Boromejského, biskupa

6.45 Dolní Čermná - za Pátera Viléma Müllera

17.00 Verměřovice – za Karla Junka a oboje rodiče

5. listopadu - neděle – 31. neděle v mezidobí

Dolní Čermná - 7.30 h. – za Elišku Cejnarovou, rodiče a sourozence

Petrovice - 9.00 h. – za Karla Vašátka, rodiče, bratra a tetu

Dolní Čermná - 10.30 h. – za Annu Dytrichovou a zemřelé z rodiny Marešovy

Příležitost ke sv. zpovědi v tomto týdnu budete mít:

Ve farním kostele: v pátek od 16.00 h. – do 18.55 h., v ostatních dnech se zpovídá vždy 30 minut a to před začátkem každé mše svaté (mimo středy večer).

Ve Verměřovicích: ve čtvrtek od 13.00 h. – do 15.55 h.

Akce ve farnosti:

akce	den	čas	hodina	místo
zkouška zpěvu na mše svaté pro děti	pondělí	30. 10.	16.15 h.	fara Dolní Čermná
mše svatá pro děti	pondělí	30. 10.	18.00 h.	kostel Dolní Čermná
Dětské klubíčko	čtvrtek	2. 11.	9.00 h.	fara Dolní Čermná
pravidelná návštěva starších a nemocných farníků před prvním pátkem	čtvrtek	2. 11.	dopoledne	Dolní Čermná
adorace před vystavenou eucharistií	pátek	3. 11.	dopoledne	Dolní Čermná
zkouška chrámového sboru	pátek	3. 11.	po mši svaté	kostel Dolní Čermná
	pátek	3. 11.	20.00 h.	kostel Dolní Čermná

Odpustky pro duše v očistci

Ve středu 1. 11. odpoledne a ve čtvrtek 2. 11. po celý den je možné, při návštěvě kteréhokoliv kostela, získat **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď – je možné ji přijmout v týdnu před nebo také po 1. 11. a 2. 11., sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbou Páně a Vyznání víry. **Od 1. do 8. listopadu** je možné získat po splnění tří obvyklých podmínek denně **plnomocné odpustky**, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze takto získat odpustky částečně.

otec Pavel

POUTNÍK, LISTOPAD 2006

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 9. listopadu 2006, Poutník vyjde 26. listopadu 2006

Členové red. kroužku: P. Seidl, P. Mareš, J. Mařík, R. Mannl, V. Jansa, E. Jansová, J. Macháčková

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek. Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.